

- при надходженні скарг кредиторів на арбітражного керуючого. Замість того, щоб займатися справами підприємства, керуючий буде змушений витратити свій час на судові розгляди;
- при заперечуванні угод боржника. Як правило, процедура банкрутства затягується, коли незрозуміло, яке майно включатиметься у ліквідаційну масу;
- у разі оскарження рішень зборів кредиторів. Якщо рішення зборів не вступило в силу, то діяльність арбітражного керуючого може бути затрудненою.

Отже, на даний момент українське законодавство не містить чіткого переліку ситуацій, коли можна застосовувати медіацію, зокрема і в процедурі банкрутства. Хоча медіація і сумісна з інститутом банкрутства, відсутність норм про медіацію у законодавстві про банкрутство може призводити до правових проблем і відмови від медіації у процесі банкрутства.

У будь-якому випадку медіація є досить гнучкою процедурою, яка дозволяє швидко та ефективно вирішувати багато конфліктних ситуацій, що є економічно вигідним рішенням, яке економить часові та фінансові ресурси.

Оскільки основне завдання сучасного інституту банкрутства змінити ліквідаційний характер процедури на реабілітаційну, такий спосіб вирішення спору дозволить сторонам збалансувати інтереси.

Література

1. Кодекс України з процедур банкрутства: Закон України від 18 жовт. 2018 р. № 2597-VIII. Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2597-19#Text>.

2. Чорній М., Тютюн О. Медіаційні навички в процедурі банкрутства – поєднання з діяльністю арбітражного керуючого. URL: <https://bankruptcy-ua.com/articles/16580>.

УДК 346.9(043.2)

Гладій Т.О., здобувач вищої освіти
першого (бакалаврського) рівня,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна
Науковий керівник: Тімуш І.С., д.ю.н., професор

ПРОБЛЕМНІ АСПЕКТИ ВИЗНАННЯ СУДАМИ СКРІНШОТУ ЯК НАЛЕЖНОГО ДОКАЗУ В ГОСПОДАРСЬКОМУ ПРОЦЕСІ

Враховуючи швидкий розвиток та удосконалення законодавства України, в вітчизняній судовій практиці поняття «скріншоту»

застосовується досить часто. Чіткого визначення даного поняття на даний момент в Господарському процесуальному кодексі України (далі – ГПК України) немає, але у ст. 96 ГПК України зазначено, що «Електронними доказами є інформація в електронній (цифровій) формі, яка містить дані про обставини, що мають значення для справи, зокрема, електронні документи (в тому числі текстові документи, графічні зображення, плани, фотографії, відео- та звукозаписи тощо), веб-сайти (сторінки), текстові, мультимедійні та голосові повідомлення, метадані, бази даних й інші дані в електронній формі» [1]. Скріншот можна віднести саме до електронних доказів.

Аналізуючи судову практику в Україні, варто сказати, що кількість рішень, у яких скріншот визнають неналежним доказом, все ж вища, ніж позитивний результат подання даного доказу.

У Постанові Верховного Суду у складі Касаційного господарського суду у справі № 910/23556/17 від 01.04.2020 року зазначено таке: «до заяви про поновлення строку на касаційне оскарження не додано поштового конверту на підтвердження дати отримання копії оскаржуваної постанови суду апеляційної інстанції, як доказу, який би підтверджував невчасне отримання оскаржуваної постанови, а додано лише копію скріншоту повідомлення з офіційного сайту Укрпошти, що не є належним доказом невчасного отримання оскаржуваної постанови» [2]. Отже, у разі неподання паперової копії доказу, скоріш за все, його не приймуть як належний.

Серед основних проблем, доцільно виділити такі:

- неможливість ідентифікувати особу автора певного допису чи повідомлення (тобто, навіть якщо скріншот автентичний, він не стає доказом того, що інформацію поширювала конкретна особа);
- інформація може бути змінена чи відредагована (це особливо актуально для листування в месенджерах);
- скріншот неможливо відтворити в оригіналі (не існує його офіційного зразка – вимог щодо належної форми документу).

Звісно, щоб не виникало зайвих клопотів, не варто використовувати скріншоти, як єдиний доказ – слід підтверджувати інформацію іншими додатковими доказами або ж подавати до суду скріншоти, підтвержені уповноваженими суб'єктами – державними органами, адвокатами, нотаріусами та головне, у випадку використання скріншот-листування як доказ, то краще вести ділове листування електронною поштою з офіційними доменами або через спеціальні додатки, де неможливо видалити чи відредагувати повідомлення.

Також хотілося б додати, що у деяких випадках суди не приймають скріншот як належний доказ, навіть після проведення експертного дослідження телекомунікаційних систем та засобів щодо інформації. Тож

введення даного виду доказу в нашу судову практику буде тривати ще довго. Хоча в іноземній судовій практиці сформовано інший підхід. Наприклад, Верховний Суд Канади у справі «R v Mills» встановив, що сама по собі електронна переписка є допустимим доказом, а тому і копія такої переписки, відображена на скріншоті, також має бути допустимим доказом [3].

Отже, підсумовуючи усе вище сказане, констатуємо, що на законодавчому рівні потрібно закріпити організаційно-правовий механізм подавання скріншоту як належного доказу. Наприклад, розробити вимоги щодо його належної форми.

Література

1. Господарський процесуальний кодекс України від 06 лист. 1991 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1798-12#Text> (дата звернення: 03.05.2023).

2. Постанова Верховного Суду у складі Касаційного господарського суду у справі № 910/23556/17 від 01 квіт. 2020 р. URL: <https://verdictum.ligazakon.net/document/88572271?q=%22%D1%81%D0%BA%D1%80%D1%96%D0%BD%D1%88%D0%BE%D1%82%D1%83%22> (дата звернення: 03.05.2023).

3. Постанова Верховного Суду Канади від 2019 року. URL: <https://www.canlii.org/en/ca/scc/doc/2019/2019scc22/2019scc22.pdf> (дата звернення: 03.05.2023).

УДК 346.9(043.2)

Дувінг В.О., здобувачка вищої освіти
другого (магістерського) рівня,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна
Науковий керівник: Нецька Л.С., к.ю.н., доцент

РОЛЬ ГОСПОДАРСЬКОГО СУДУ У ПРОЦЕДУРАХ БАНКРУТСТВА

В Україні єдиними уповноваженими органами щодо розгляду справ про банкрутство є господарські суди. Провадження в справах про банкрутство є специфічним видом проваджень у господарському процесі через те, що традиційні господарсько-процесуальні інститути реалізуються в ньому по-особливому. Саме тому роль господарського суду у процесах банкрутства відрізняється від ролі суду в інших категоріях справ і заслуговує окремого розгляду.

Основними нормативними актами, що визначають повноваження господарського суду в справах про банкрутство є Господарський процесуальний кодекс України (ГПК) [1] та Кодекс України з процедур банкрутства (КзПБ) [2]. Статтею 20 ГПК визначено, що до юрисдикції